

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

(N.) Vitt.
Sv.

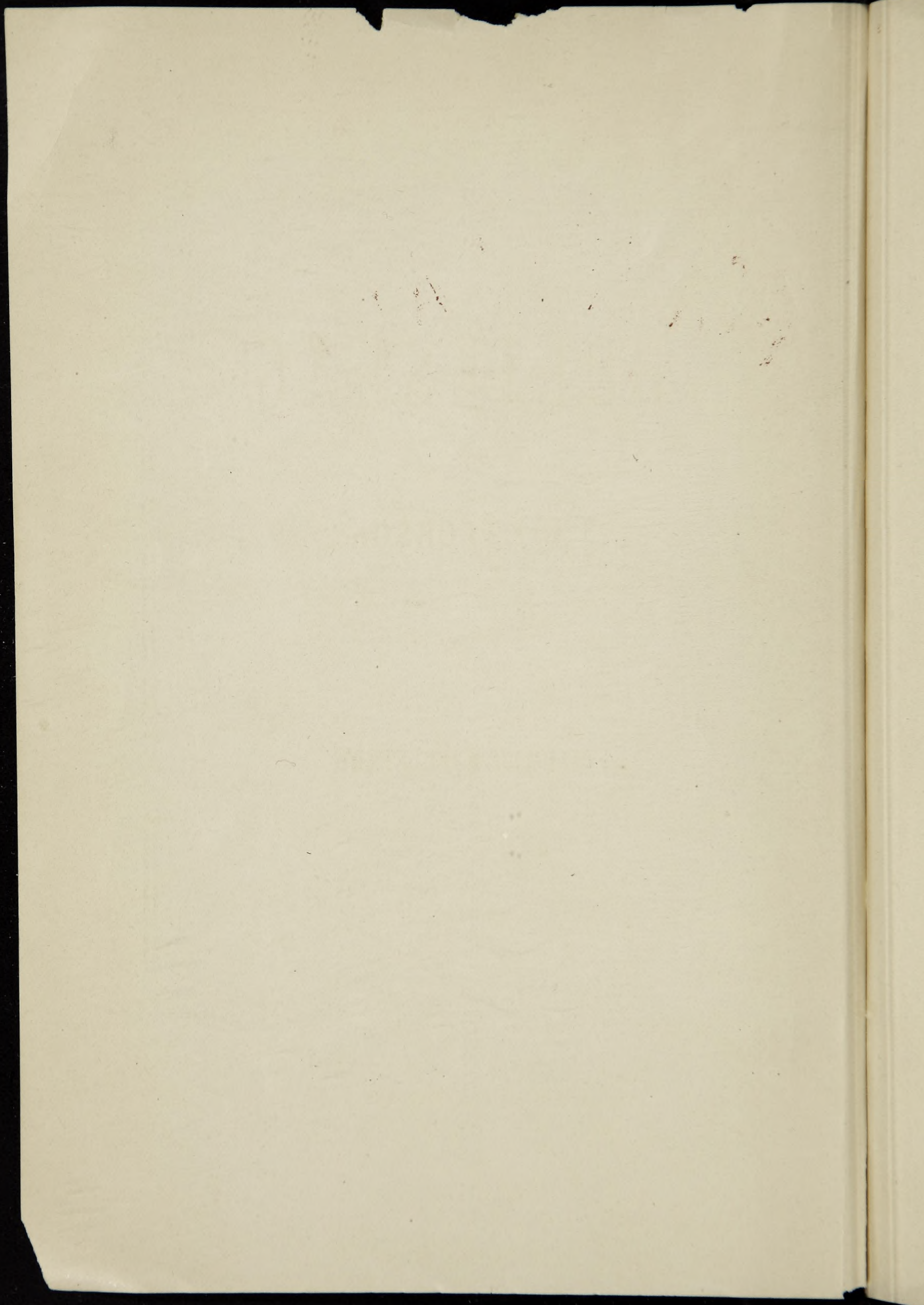
BÖLJESLAG.

DIKTFÖRSÖK

AF

HARALD KJELLSTEDT.

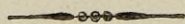

BÖLJESLAG.

DIKTFÖRSÖK

AF

HARALD KJELLSTEDT.

BORÅS 1887.
RYDINSKA BOKTRYCKERIET.

BÖLLESLAG

DIKTFÖRSÖK

A)

HARALD KJELLSTRÖM

..

BOKS 488
Svenska Boktryckeriet

Företal.

Det är nu en gång så, att när man skall gifva ut en bok, brukar man inleda densamma med ett "företal". Jag har intet annat företal att gifva, än en ödmjuklig anhållan till läsaren om benäget öfverseende med alla de många brister, hvilka vidlåda detta lilla häfte. **Böljeslag** äro endast enkla genljud från flyktade tider i min hembygds dal. De äro fostrade af solsken och vårliga dagar, de äro reminiscenser från barndoms- och den första ungdomstidens ljusa perioder, dessa perioder, då själen och naturen smälta tillsammans till ett, utan att störas af några intryck från lifvets allvarliga, krassa verklighet. Det är endast ungdomliga känslodrömmar under vår- och sommartider, jag bjuder på. De äro svagt och ofullkomligt tolkade, men i verkligheten voro de dock en gång lika varma som den sol, hvilken såg dem födas. De äro strödda, lösbrutna ljud ur naturens sköna, helgjutna har-

moni. De voro sanna, de egde sin ursprungsklang medan de lefde i hjertats verld, men tolkade af pennan hafva de mistat den ungdomliga fantasiens eteriska omhölje. De äro rätt och slätt böljeslag: döende toner från hjertats svallande känslolvågor, och jag lägger fram dem, rädd för den ofullkomliga utstyrsel, i hvilken de uppträda, men jag djerfves dock anhålla om öfverseende, ty de leda ju dock sitt ursprung från flyktade vår- och sommardagar, hvilka draga sitt ljusa skimmer öfver min hembygds sköna nejder, hilkas vatten skuggas af björk och al. Om tankarne saknat ord och orden sakna form, så dömen dock ej för hårdt

Förf.

Helsning från Wiskan.

Sakta, stilla böljan sorlar,
Glittrande i månskensnatten,
Och invid mitt lugna vatten
Bäck och rännil ystert porlar.
Minnes du min enkla sång?
Minnes du se'n barndomsåren,
Hur jag frigjord utaf våren
Sjöng den för dig dagen lång?
Ofta du med undran spanat
Ned uti min svala bölja,
Liksom trodde du den dölja
Något, som du endast anat.
Kanske att en bild du såg,
Såg en bild i vattnets flöden
Af din lefnads ljusa öden,
Solbelysta som min våg . . .

Svärma, yngling, lifvet flyter
Stilla, lugnt i ungdomsåren —
Snart en stormvind går i spåren,
Som dess klara spegel bryter.
Jag sett mången vår förgå,
Sett hur blad från träden falla,
Sett dem flyta, flyta alla
Bort med mina böljor då;
Och jag fann hvad I ej veten,
När jag såg de nakna grenar,
Att natur och men'ska enar
Dock till sist förgängligheten.
Kanske bilden ej är sann,
Kanske ej som jag den tänker,
Kanske att en solglimt blänker,
Der jag endast skugga fann.
Detta får du sjelf erfara
På din vandring genom lifvet —
I ditt hjerta står det skrifvet
Tydligt nog hur det skall vara.
Jag blott önskar, att det må
Uppå dina stigar alla
Lika mycket solljus falla,
Som på mina böljor små!
Och när så de dunkla öden
Föra dig till Wiskans dalar,

Tälj dem under mina alar
För mitt vattens djupa flöden;
Jag kan gömma, jag kan glömma,
Kom till mig i månskensnatten
Och invid mitt lugna vatten,
Söfd af sorlet, du kan drömma.

Vår.

När dagen gryr och vid österns bryn
Sin purpur strör
Och liten lärka högt upp mot skyn
Sitt jubel för,
När träden grönska, när blommor spira
Och syskonkransar kring tufvan vira,
Då fylles ögat af glädjens tår,
Då jublar hjertat: nu är det vår!

Ja, njut af våren, af glädjens tid,
Den är så kort,
De blommor små, som du fäst dig vid,
De vissna bort;

Snart andra tankar uti ditt sinne
Åt glömskan offra hvar helgadt minne,
Och aldrig mera du återfår
Den ljusa tiden, ditt hjertas vår.

Den tid, som kommer, den är ej din,
Ty i ditt bröst
Snart lifvets allvar skall träda in
Och med sin röst
Förkunna dig, att den nästa dagen
Ej bär de gamla, de kära dragen,
Som när du hörde i flydda år
Ditt hjerta jubla: nu är det vår!

När så du slutar din långa fejd
Och lifvets höst
Sin rimfrost lagt öfver hjertats nejd,
Så hör den röst,
Som, när du nedlägger vandringsstafven,
Dig minner på, huru bortom grafven
Din fria ande med jubel går
Mot evig ljusning, mot evig vår.

I skogens sköt.

Öfver insjöns klara vågor
Månen kastar silfverlågor,
Glittrande i sommarnatten
På det tysta, lugna vatten.

Mörk står skogen, mörk och dyster,
Hotande, om månan lyster
Låta sina ljuskaskader
Dansa bland dess pelarrader.

Nattviolerna stå der många,
Spridande sin välluktsånga,
Liten fjäril i dess kalkar
Sig med blomstersaften svalkar.

Men uti den sena timma
Ringlar sig så lätt en dimma,
Dansar fram i sommarnatten
Rundt kring insjöns, tysta vatten.

Är det månne elfvor bara,
Som sig enat till en skara,
Hvilken uti vida ringar
Sig i dansen ljudlöst svingar?

Hvad vet jag? I nattens timmar
Månget irrsken dunkelt glimmar,
Gäckande vår tankes aning
Om dess upphof, om dess daning.

Irrsken äro glädjens stunder,
Skimrande i nöjets lunder,
Och uti vår själ sig röra
Irrsken, som dess frid förstöra.

Men den minneskrans vi gömma,
Som vi älska och ej glömma,
Är en ring af elfvor väna,
Som sin tjusning oss förläna.

Lef i minnet, tro och hoppas,
Och din lefnads ros skall knoppas,
Skjuta skott i blida vårar
Vattnad utaf glädjetårar.

Och om uti sorgens timmar
Tviflets irrsken för dig glimmar,
Tänk på flydda solskensstunder,
Fågelsång och gröna lunder.

Hör, hur skogens sus dig manar
Bland dess furor, bland dess granar
Drömma bort en stund och gömma
Hjertats känslor, blyga, ömma.

Anförtro de tysta vänner
Hvad du tänker, hvad du känner.
Tro mig, aldrig de förråda
Hvad Ni talats vid, Ni båda.

Du älskar!

Du älskar våren och så gör jag,
Dess blåa himmel, dess ljusa dag,
Den späda blomman, som ensam står
Och söker systrar bland skogens snår.

Du älskar bäcken, som flyter fram
Emellan björke- och alestam.
Han är så fri och han är så glad,
När solen skiner på gröna blad.

Du älskar lärkan, när då och då
Hon bär sin lofsång mot himmel blå
Och qvittrar visor om vårens tid,
Om hjerteglädje och sinnesfrid.

Du älskar lyssna till vindens sång,
När han den sjunger all dagen lång,

Och känna svalkan uppå din kind
Af ystert lekande vestanvind.

Du älskar dröja vid insjöns strand
Och se, hur solen i qvällens brand
Sin purpur strör kring det djupa blå,
Der klara, skimrande böljor gå.

Ja, älska, dröm i naturens famn,
Hvarthän du ser står din älsklings namn,
I solens glitter på bölja sval,
Bland gröna grenar på björk och al.

Och slut din kärlek inom dig sjelf,
Så finner du, att på lifvets elf
Du glider lätt, i din kärlek glad,
När solen skiner på gröna blad.

Disharmoni.

Han älskade blommor, han älskade ljus,
Hans lif var en våg, som med svallande brus
Sin ensliga väg emot stranden går
Och splittras den stund, hon mot klippan slår.

Sitt öde i skimrande färger han såg,
Det glödde och glimmade varmt i hans håg,
Men sjelf han förtärdes af lågans brand,
Som blomman förtorkar i öknens sand.

Hans tankar de ilade hastigt framåt
Långt hän på sin ljusa, sin luftiga stråt,
De irrade ständigt förutan ro,
Likt fågeln, som söker sitt rifna bo.

Han kämpade ständigt, i striden för svag,
Han stred mot sitt eget beherrskande jag,
Och alltid med brutna krafter han låg
Vid foten af klippan, en splittrad våg.

Som solstrålar dansa på böljorna blå
Ett flyktande skimmer af fröjd kunde gå
Och sprida i själen af ljus ett drag,
Och tälja en saga om vårlig dag.

Men glädjen, som kom, lika hastigt förgick,
Och slocknad var elden, som brann i hans blick,
Han drömde med vemod uti sin håg
Om hvila och ro för svallande våg.

Ljud än veka det var, än störd harmoni,
Det var näktergalstoner och korpars skri,
En dag, som hastigt förbyttes till natt,
En sorgens tår, ett klingande skratt.

Så gick han sin bana, af ingen förstådd,
Med tro till sig sjelf, af sig sjelf dock förrådd,
En irrande våg uppå stormigt haf,
En vacklande man med en bruten staf.

Primula veris.

Du vårens blomma, du lilla vän,
Som lånat färg utaf falskheten,
Ty gula lysa ju dina blad
I solens värmande strålebad.

Jag känner redan din hemlighet,
Fast ingen annan den kanske vet,
Det är en saga, en gammal en,
Jag tror den diktades längese'n.

Den sagan täljer, att Gud en gång
Från blomstren hörde en klagosång,
Och ständigt var det de gula då,
Som sjöngo klagande toner så:

«De gula blad, ack, de gula blad,
Oss stöta bort ur vår syskonrad,

Ty färgen är af den falska sort
Och men'skan ständigt oss kastar bort.«

Men Gud han hörde de blommor små,
Som sorgsna sjöngo sin klagan så,
En tankeblxt ur hans öga bröt,
Som gick från himlen till jordens sköt.

Och nästa år, när en nyfödd vår
I ljusa drag öfver jorden går,
Man såg en blomma med gula blad
Af alla först uti solens bad.

Och denna blomma var du, min vän,
Och men'skan ser dig med fröjd igen,
Hon helsar dig som ett vårens bud
Med lyrans toner, med sångens ljud.

Och gladt hon helsar hvar blomma så,
Som fram ur alstrande jord se's gå,
Om än hon lyser med gula blad
I solens värmande strålebad.

Sippor och snö.

Och vestan kom med sin varma fläkt
Och klädde jorden i vårens dräkt,
Och glad i sinne och glad i håg
Man endast soliga nejder såg.

Der växte sippor i solens bad,
Med hvita blommor och gröna blad,
Och lärkans drillar och trastens sång
I vexling hördes all dagen lång.

Då var det glädje, då var det fröjd
Så väl på jord som i azurhöjd,
Ty åter såg man en nyfödd vår
Med sol och grönska i vinterns spår.

Men nordan kom med sin köld och snö,
Att hvita flingor kring nejden strö,
Och klädde jorden i samma dräkt,
Som nyss var flyktad för vestanfläkt.

Så tungt det kändes i sinnet då
Att se små blommorna späda stå
Med isig kyla kring stängel vek,
Beredd att brytas i dödens lek.

Men solen räddade snart igen
Ur drifvans fann liten hjertevän.
Och flera blommor och flera blad
Gå fram i glittrande strålebad.

En tanke.

Jag stod vid elfven, jag följde hvar våg
På dess gungande färd,
Och för mitt öga med tjusning jag såg
Denna okända värld:
Detta djupa blå, denna bölja klar,
Som skimrande fram öfver djupet far.

Jag såg, hur till slut invid skuggig strand
Hon fann hvila och ro;
Då tänkte jag på detta fjerran land,
Der vår själ har sitt bo,
Der vi finna fröjd, der vi finna frid,
Der vi finna hvila för evig tid.

Och hur det så var jag en tanke fick —
Den var ljuf, den var skön.

Jag ville ej bida ett ögonblick
Och jag läste en bön:
Jag önskade slumra bland böljor blå
Och hän till mitt hem uti fjerran gå.

Mitt lif var ju ständigt en gagnlös färd
Utan rast, utan ro;
Jag tyckte mig stå i en okänd värld
Utan hopp, utan tro;
Ej älskad af någon, så ensam och arm,
Som barnet, ryckt från en moderlig barm.

Jag gjorde ett språng, mitt öga sig slöt
Uti böljornas famn.

Men en ny, en klarare sol frambröt
I en värld utan namn,
Der fann jag de kära från flyktad tid —
Min själ hade funnit sin sökta frid.

Den lilla månljusglimten.

En liten månljusglimt jag fick
Till mig i aftonstund.

Han nog helt visst med budskap gick
Från himlens stjärnerund,
Han lyste ro, han lyste frid
Och hvila efter dagens id,
Den lilla månljusglimten.

Och vid jag satt och såg hans gång
Utöfver bordet fram,
Jag hörde början af en sång,
Som bröt ur tystna'n fram.
Den var så underbar, så skön,
Den kom liksom en hviskad bön
Från lilla månljusglimten.

Du, men'skobarn, ack, låt mig gå
Uti ditt hjerta in,
Dess tysta verld vill jag förstå:
Är den så skön som min?
Säg, lysa der mång' himlens ljus?
Har Herran der sitt hem och hus?
Så frågte månljusglimten.

Och in han smög och ut han kom,
Men ej som förr så klar,
Och hän mot skyn han vände om
På ljusa vingars par,

Och undrande jag tänkte så:
Hvad i mitt hjerta fann väl då
Den lilla månlyusglimten?

Han fann kanhända icke der
Ett enda himlens ljus,
Han såg, att ej mitt hjerta är
Ett grundfast Herrans hus,
Och därför sorgsen ut han smög,
Och till sitt ljusa hemland flög,
Den lilla månlyusglimten.

Men kanske att en annan gång
Den leder hit, hans stig,
Och sjunger han då samma sång,
Som sist han sjöng för mig,
Då kanske jag har hem och hus,
Der det fins värme och fins ljus
För lilla månlyusglimten.

1492.

Snart fyra sekler flyktat se'n den dag
Man trenne segel på Atlanten såg,

Med starka bogar klyfvande dess våg,
Mot vester stäfvande för bris helt svag.

Det led mot aftonen och solens lopp
För denna dag var re'n tillryggalagdt,
Och snart man såg, hur den i färgrik prakt
Sin purpur strödde öfver böljans topp.

En vesperhymn i sena timman gick
Ifrån det skepp, som mera högre var,
Och hvilket amiralens flagga bar
Till tecken om, att här han sökas fick.

Och här han stod, i ödmjuk bön försänkt
Om helga jungfruns skydd i fara all,
Om kraft och styrka för sitt stora kall
Att nå det mål, hans djerfva ande tänkt.

Men himlens stjernor gingo tysta fram,
I mörka vågor speglade sitt sken,
Och dagens id var slut och tystna'n re'n
I nattlig stund skred in så allvarsam.

Så svunno timmar, tills vid österns rand
Ännu en dag sin klara ljusning spred,
Och sol gick fram uppå sin högblå led
Med stråleglans, med sina flammors brand.

Då ljud från qualda bröst ett glädjeskri:
Ett okänt land man nu framför sig såg,
Med sol och grönska lockande det låg,
En säker hamn att finna hvila i.

Men främst af alla fram vid skeppets bog
Stod flottans vördnadsvärde amiral.
Han blottade med andakt hjessa kal
Och blicken glänste och hans mun den log.

«Gloria in excelsis Deo!» ljud
I klara toner öfver hafvets våg,
Och tjusad blick ett fjerran Eden såg,
Sig badande i solens varma glöd.

Och löst hon blef, den stora fråga då,
Som af Columbus djerft blef kastad fram,
Och häfdens dotter skref så allvarsam
Ett årtal: *fjortonhundra nittitvå*.

Till min sorgsna vän.

○, säg mig, hvarför den klara tår
Ditt öga skymmer, när sol och vår

Kring jorden sprida i ljusa drag
Ett hopp om gryende sommardag?

Har du ej lyssnat till trastens sång,
Till vindens sus och till bäckens språng,
Har du ej märkt, lilla sorgsna vän,
Att efter vinter är vår igen?

Låt ljuset kasta en stråle in
Uti ditt hjerta, uti ditt sinn',
Att äfven der blir en nyfödd vår,
Som ej förbleknar, som ej förgår.

Du är ju ung, var då fri och glad
Och veckla ut dina hjerteblad —
Låt hopp och kärlek, så väl som tro,
I blommans kalk uti endrägt bo.

Den perla klar, som i ögat står,
Den är ej, tro mig, en sorgens tår,
Nej, var förvissad derom, min vän,
En solens stråle det fins i den!

Och denna stråle, den bryter fram
Och strör sitt guld öfver molnets kam,
Och innan kort ser du himlen stå
Så klar som fordom och lika blå.

Och då du finner, min sorgsna vän,
Att glädjens blomma slår ut igen,
Att hopp och kärlek i ljusa drag
För hjertat båda en vårlig dag.

I tysta stjerneqvällen.

En stjerna föll och i dess spår
En flod af ljus frambröt,
Den liknade en dag som går
Att dö i nattens sköt,
En flamma klar, som snart förbrann,
En himlens tår, som jorden hann
I tysta stjerneqvällen.

Mèn snart det ändadt var, dess lopp,
Och allt i dunkel låg,
Och nya verldar skredo opp
Att följa andras tåg.
Den fallna system var förglömd,
Som till förgängelse blef dömd
I tysta stjerneqvällen.

Kanhända att en större värld,
Mer skön än vår det var,
Som ändade så tyst sin färd
Och släckte flamma klar,
Kanhända millioner fann
Sin död med stjernan, som försvann
I tysta stjerneqvällen.

Så slungas mången okänd värld
Från himlens blåa rund,
Och men'skobarnen se dess färd
I nattens sena stund;
De följa gladt den strimma klar,
Fast den ett dödens budskap bar
I tysta stjerneqvällen.

Och mången tror, den tanke får
Uppfyllelse till slut,
Som tänktes, när en stjerna går
För evigt slockna ut.
Kanhända att mång' lyckans bloss
Af himlen tändes så för oss
I tysta stjerneqvällen.

Jag vet det ej, men mig det tycks:
Förgängligheten bär
En varning fram, när stjernan rycks

Ifrån sin ljusa sfer. —
En strimma kanske inom kort
Bebådar, att vår jord gått bort
I tysta stjerneqvällen.

O, ljufva sommartid!

Ⓞ, sommartid, o, ljufva sommartid,
Din fågring re'n af höstens vind är blekt,
Hvad du var skön, hvad du var vän och blid
Och med hvad tjusning du mitt sinne smekt.
Din himmel blå, din solbelysta våg,
Din fågelsång i arla morgonstund,
Din stilla ro, när jag vid källan låg
I trädens skugga uti enslig lund,
Din tysta qväll, när sol vid vesterns rand
I purpurflammor ändade sitt lopp,
Och uppå nattlig himmel uti brand
Den tyst gick fram, den klara stjernetropp.
Allt för mitt minne tjusningsfullt nu står
Och hviskar der om stilla fröjder blott,
Och ögat skymmes af en sorgens tår
Vid tanken på, att du har re'n förgått.

Ack, denna flydda sommartid det var
Som hjertat aningsfullt begynte slå
Af kärleksglöd, som det i djupet bar,
Af tro och hopp på framtids dag också.
Och då jag sjönk i stilla svärmeri.
För hjertat grydde ock en sommardag,
Så ljuf den var, men den gled snabbt förbi
I sköna, men så luftigt lätta drag. —
Jag rycktes bort ifrån min hemlands dal,
Der jag sett vårar komma, vårar gå,
Der, lika solbelyst som bölja sval,
Jag såg mitt lif framför mitt öga stå;
Och nu i fjerran med min tanke blott
Jag dväljas får uti min hembygd kär
Och tänka på den sommardag, som gått,
Och den, ett nästa år i skötet bär;
Men aldrig randas det en sådan dag,
Så rik på kärlek, rik på hopp och frid,
Och därför klagar, därför klagar jag:
O, flydda tid, o, ljufva sommartid!

Förgät mig ej!

En liten blåögd blomma står
Med kalken fylld af daggens tår

Och hviskar så sin bön till dig:
Förgät ej, o, förgät ej mig.

Hon är en minnets ljusa fé,
Som endast sommardag vi se,
När Gud sin skapelse har väckt
Med solens ljus och vestanfläkt.

Då smyger hon ur tufvan fram
Vid elfvens strand, vid alens stam
Och speglar sina späda blad
I solbeströdda vågors rad.

Och när hon vissnar bort en gång
Hon, fast ej hennes dag blef lång,
Med fröjd dock hviskar så till dig:
Vi se's igen, förgät ej mig!

Hon minner på en annan vår,
Som kommer med det nästa år,
Då nya blommor, nya blad
Ur tufvan gå i solens bad.

O, denna blomma älskar jag,
Som solens ljus och sommardag,
Men därför gifver jag ock den
Till ingen ann' än dig, min vän.

Ty du är mig dock mera kär
Än liten blåögd blomma är,
Fast hon och jag ha mött hvarann',
Der sol på vågen varmest brann.

Men vi, vi möttes, du och jag,
I lifvets sköna sommardag,
Då barmen häfves, hjertat slår
Så aningsfullt i nyfödd vår.

Och därför beder jag ock dig:
Förgät ej, o, förgät ej mig;
En gång vi kanske se's igen,
Till dess farväl, min hjertevän!

Förgången lycka.

Bakom tunga draperier
Jag en svartklädd kvinna såg,
Sänkt i sorgsna drömmier,
Vemodsfull uti sin håg.
Och jag såg i hennes öga
Sprungen fram en perla klar,

Klar som stjernan i det höga,
Fast en sorgens tår det var.

Ack, hon hade skäl att klaga:
Denna tår förtäljde mig
Hennes korta lefnads saga,
Hennes färd på lifvets stig:
Först en dag, så ljus som våren,
Full af kärlek, full af fröjd,
Så en tid, och invid båren
Hon af smärtans tyngd stod böjd.

Hennes enda stöd var brutet,
Stelnadt invid dödens barm,
Och det klara ögat slutet,
Hvilket log med blick så varm.
Kort den var, den ljusa drömmen,
Tjusande, men ack så kort,
Liksom fallna blad med strömmen
Gled den snabbt och ljudlöst bort.

Stackars arma qvinnohjerta,
Härjad blef din ljusa värld,
Stilla fröjd blef bytt i smärta,
Sorgen stod vid hemmets härd,
Täljande om lifvets skiften
Underlig en saga lång,

Dyster, som vid mörka griften
Uti tårpil vindens sång.

Men kanhända nya vårar
Hjertat båda än en dag,
Då de torkas, dina tårar,
Då du följer glömskans lag,
Då du finner, ny en saga
I ditt lif blef börjad på,
Och små ljusa strimmor draga
Fram, der skuggor syntes gå.

Då kanhända rosor skära
Spira upp på enslig stig
Och i välluktsångor bära
Fram sin hyllningsgård till dig,
Och måhända då du finner
Att med rena, sköna drag
Glädjen än en gång dig hinner
Under solljus sommardag.

*”Ditt namn jag hade skrifvit,
I tysthet det bar.
Och om än glömd jag blifvt,
Så får det stå kvar
Bland röda, röda rosor.”*

Så glad jag såg tillmötes min lefnads sommardag
Och lifvet för mig lekte i späda, ljusa drag.
Med hoppet i mitt hjerta och blind uti min tro
Jag märkte ej, hur törnen bland fagra rosor bo.

Så varm uti mitt sinne, så glad uti min håg
Jag såg, hur solen glänste på elfvens klara våg,
Och hörde vinden sjunga i lummig björk och al
Den gamla, kända sången ifrån min hemlands dal.

Ett namn jag hade skrifvit uti mitt hjerta in,
Och många ljusa drömmar sig rörde i mitt sinn',
Men det var blott en saga, som ständigt går igen,
Den, som jag hade funnit, var ej min sökta vän.

Och tyst jag stod och tänkte på glädjens korta tid,
Jag kände mig så husvill, förutan ro och frid,
Jag såg ej sol på vågen, och vestanvinden sval
Han sjöng ej flera sånger ifrån min hemlands dal.

Men aldrig skall jag plåna det namnet ur mitt sinn',
Fast den jag gaf min kärlek ej ville gifva sin.
Det var ju dock en solglimt, som for min själ förbi,
Det var en fager blomma med daggens tår uti.

Hvarför?

○, säg mig, hvarför gick din stig
Till skogens mörka snår,
Der ingen blomma helsar dig,
Dit intet solljus når?

Der liten fågel ensam satt
Och sjöng med bruten röst
En svanesång i sommarnatt
Ur djupet af sitt bröst.

Säg, vet du hvad den sängar'n qvad,
Och kan du väl förstå,
Hvad bön han i sitt hjerta bad,
När du fann honom på?

Han bad dig om en känslans tår,
När död han bäddas ner
Djupt inne ibland skogens snår,
Der intet solljus ler.

Han bad dig minnas någon gång
En liten fågel arm,
Som ofta sjöng för dig sin sång
Med sorg i egen barm.

Och om du så hans bön förstår,
Ej mer han frågar dig,
Hvarför till skogens mörka snår
Den ledde fram, din stig.

Under dagar, så långa och tunga.

Lilla blomma, o, säg
Hvem som förde dig hit till min stig?
På min ensliga väg
Fins ej solljus och värme för dig;
Der är rimfrost och snö,
Och små blommorna dö
Under dagar, så långa och tunga.

Vill du dock stanna kvar,
Mina tårar jag offerar dig då,
Der ditt fäste du har
Deras fuktande dagg du skall få;
Om ej mer du begär,
Blif min vän, blif mig när
Under dagar, så långa och tunga.

Kanske äfven till mig
Liten solstråle finner en väg,
Och då ger jag den dig,
Är du nöjd med den gåfvan, o, säg?
Det är sällsynt att få
Se de ljusglimtar små
Under dagar, så långa och tunga.

Jag är fattig och arm
Och ej mera jag gifva dig kan,
Men min känsla är varm,
Och jag hoppas och tror den är sann —
Den är pröfvad förvisst
Under kyla och brist,
Under dagar, så långa och tunga.

Lilla blomma, o, säg
Vill du taga de gåfvor, jag bjöd?
Vill du pryda min väg,
Vill du söka bland snåren ditt stöd? —
Kanske snart, att vi två
Till vårt hemland få gå,
Der ej dagarne äro så tunga.

Min lilla hjertevän.

På hjertevännen tänker jag
Så vinternatt som sommardag,
Och aldrig går hon ur mitt sinn',
Den hjertevännen min.

Hon är mitt allt, hon är mig kär,
Hon står mitt varma hjerta när.
Med kärlek dit hon smugit in,
Den hjertevännen min.

Och så i lif som uti död,
Och så i lust som uti nöd
Jag älskar dock med trofast sinn'
Den hjertevännen min.

Och månne ros och lilja dö
Och fallna blad ikring sig strö,
Uti mitt hjerta lefver än
Min lilla hjertevän.

Lifvets gåtor.

Ack, allt för snabb är lifvets gång
Och vexlande dess många skiften,
Det är en disharmonisk sång
Allt ifrån vaggan intill griften.
Emot den ene lifvet ler,
En annan blott i svart det ser.

Den ene uti öfverflöd
Bland prakt och njutningar får lefva,
En annan blott för dagligt bröd
Sitt hela lif med sorg får sträfva.
O, säg mig hvad den arme gjort,
För hvilken lyckan stängt sin port?

Var han väl sämre än den man,
Som genom orättrådig handling
Sin ära genom guldet vann?
O, nej, men när till sin förvandling
I grafvens sköt de måste gå,
För himlens dom de skola stå.

Ack, stilla . . . kanske yrar jag:
Fins männ' ett lif väl efter detta?
Och kommer väl en domens dag,

På hvilken man skall stå till rätta?
Kanhända det är sagor blott
O, huru grym är tviflarns lott!

Ja, tälj mig hvem af Er som kan,
Ack, tälj mig denna dunkla gåta.
Och om dess rätta svar man fann,
På himlahvalfvet man bör låta
Det rista medelst eldskrift in
Till tröst för hvarje sorgset sinn'.

Hvad är du, men'ska? Jo, man fann
Du är ett stoftgrand uppå jorden.
Men ingen dock bestrida kan:
Den Högstes afbild du är vorden.
O, säg, hur skall jag det förstå?
Ett stoft, en Gud — tänk dessa två.

Du, som ett spån på lifvets haf
Dess strömmar utan motstånd följer,
Bland bränningar du får din graf
Och glömskans natt ditt minne höljer.
Är det den fröjd, som jorden bjöd?
Ett sträfsamt lif, en evig död.

Den gåtans nyckel himlen bär.
Ej för att dö vi kämpa striden!

O, nej! ett gyckelspel det är.
Glömd kan väl men'skan gå ur tiden,
Men hennes själ, en himmelsk skatt,
Skall sprida ljus i dödens natt.

Ett bättre lif, en salig värld
Blir hennes arfdel efter denna,
Men är hon icke detta värd,
Så fins det äfven ett Gehenna:
Ett djeflars land, der fasan bor
Och syndens frukt bland synder gror.

Se, huru vågen på ett haf
Förkrossad, splittrad, klippan sköljer,
Men kanske sjelf en kylig graf,
Hon döda under skummet döljer.
Du ser hvarhelst ett ständigt kif,
En strid emellan död och lif.

Ack, säg, hvad är vårt arma klot?
Ett stoft bland verldars millioner.
Det är ett stöd för men'skans fot,
För syndens och för dödens troner.
Nej, höj din blick mot himlen opp —
Ej här, men der bor men'skans hopp.

Pressens män.

När jordens folk den sänkta hjessan höjde,
Och tankekraften större fårör plöjde
Uppå sin väg mot sanning och mot ljus,
När slafveriet lades ned i grafven,
Och nyfödd frihet höjde stolt sin glafven
Och reste upp sin tron bland stoft och grus,
Då slöt sig gladt till den en kämpaskara,
Med skölden blank de trotsade hvar fara,
Som gammal fördom ställde dem emot.
Frihet och sanning — dessa bud de bjödo,
Och med en klang, som sällspord var, de ljödo,
En grafsång lik, för mörkret och dess hot.
Vesiret öppet, så var krigarseden,
Och käckt hvar kämpe i de slutna leden
Sin handske slungar emot våldets vän.
Du känner nog hvad namn de stridsmän bära,
I trogen kamp de burit det med ära:
Man kallat dem helt enkelt pressens män.

Emot ett högt, gemensamt mål de sträfva.
Att detta mål är stort kan ingen jäfva,
Som känner tidens kraf och tänker fritt,
På deras nit, att öfver skilda trakter,
Från lifvets höjder till dess djupa schakter,

Sitt verk utföra, se vi «svart på hvitt».
Hur mycken strid, hur mycken ospard möda
Behöfves ej för att hvar fördom döda,
Som ifrån flydda sekler går igen,
Men tåligt sträfva de sig fram i tiden,
Och hvarje fördel, vunnen under striden,
På nytt dem eggjar, dessa pressens män.

Att sprida bildningen bland folkens leder,
Att tysta råheten och våldet neder,
Säg, är ej denna sträfvan ära värd?
Nog är den lön, som sådant arbet' finner,
Långt mera skön än den, soldaten vinner
I slagningens tumult med blodigt svärd. —
En frihet, skyddad utaf milda lagar,
Nationens inre styrka ej försvagar;
Den står i stället som ett mäktigt stöd.
En frihet deremot, som hårdt är bunden,
Den är ej frihet, blott ett ord för stunden,
Som glömmes lika hastigt som det ljud.
Hvart ord sin mening plär ju innebära,
Och denna mening bör man äfven ära
Och ställa den uti sitt rätta ljus,
Ty om ett orätt sken man åt den gifver,
Så skall man äfven finna att det blifver
Från tomma ord ett tomt och tonlöst brus.

Hvar sak sin rätta plats, sin rätta dager,
Med sådan tanke tidningsmannen drager
I härnad ut samt strider ock för den.
Den kampens möda bör man ej förringa,
Den måste och den äfven skall framtvinga
En samtids gillande åt pressens män.

"Långt bort i blåa fjerran!"

I blomster små på himlens rund,
I strålande små stjernor,
För Er jag glömmet mången stund,
All jordens fagra tärnor;
En af Er är min lilla vän,
Och glad jag går att söka den
Långt bort i blåa fjerran,

När månen silfverglitter strör
På både ros och lilja,
Min långa, långa längtan dör,
Blott solen månd' oss skilja,
Och glad jag då på himmelen

Får se min lilla trogna vän
Långt bort i blåa fjerran.

Ack, lifvets glädje är så kort,
Det veten I, små tärnor,
Och när dess blomster falla bort
Jag flyr till himlens stjernor,
Der träffar jag min lilla vän —
Jag sökte och jag fann ju den
Långt bort i blåa fjerran.

Sparfvarne vänta snö.

Sparfvarne qvittra vi, vi, qvisitt,
Skogen är klädd i bländande hvitt,
Rimfrost, så heter drägten.
Glädjen den bor hos gammal och ung,
Sorgen den käns ej längre så tung,
Tack vare nordanfläkten.

Vinter det blir med is och med snö,
Klockljud förklinga sakta och dö
Långt bort i vida fjerran.

Ljus uti kyrkor, ljus i kapell,
Lyckan den ler i fattigmans tjäll . . .
Prisa och lofva Herran!

Rosorna blomstra på hvarje kind,
De ha planterats af nordanvind,
Värme i hvarje hjerta.
Men'skorna vänligt le mot hvarann',
Falskheten flyktar, glädjen är sann,
Trohet i fröjd och smärta.

Frid uti himmel, frid uppå jord!
Så ljuda ännu englarnes ord —
Jultiden re'n är nära.
Pris vare Gud, som glädjen oss gaf,
Leder vår stig från vagga till graf,
Pris vare Gud och ära!

Sparfvarne qvittra vi, vi, qvisitt,
Snart lyser allt i bländande hvitt
Kring både berg och dalar.
Kärfve sätts ut med kornen uppå,
Dit flyga genast sparfvarne små:
Litet, som dem hugsvalar.

Så går det till, när vintertid är:
Glädje så väl i fjerran som när,

Ljus uti hvarje öga,
Frid uti hvarje människas tjäll,
Gnistrande snö, och frost hvarje qväll,
Stjernljus ifrån det höga.

"Skimmer."

Aftonstund en flicka såg
Uppå insjöns klara våg,
Följande dess tysta färd
Hem till strandens lugna härd.

Sorgset syntes tärnans skick,
Tåreskymd dess djupa blick.
Kanske att hon tänkte på
Lifvets brutna liljor då.

Kanske att det endast var
Svunnen glädje, svunna dar!
Hvad vet jag, men mången tår
Följde i de andras spår.

Sjüng så liten fågel gladt,
Som i närmsta fura satt,

Sjöng för liten tärna blott,
Sjöng om sin och hennes lott.

Och en solens stråle sken
Skimrande på blad och gren,
Log mot jordens korta vår
Och spred glädje i dess spår.

Men från insjöns gröna strand
Höjdes emot solens brand
Blickar, strålande af ljus,
Drömmande, som böljans brus.

Glädjen kom ännu en gång,
Förd af ljus och fågelsång,
Och uti dess strålars bad
Grodde lifvets hjerteblad.

Så igenom sorgens tår
Glädjens skimmer ofta går,
Och jag tror att insjöns våg
Uti tärnans blick det såg.

Till mina bleknande minnen.

Du tid af ljus, mot dig jag tanken vänder
Och mot de minnen, jag utaf dig bär.
I hjertats blomstergård med ömma händer
Jag vårdat dem allt till den stund, som är.
De äro mina, lifvets vårsolsdagar
Ha sett dem födas i en snabb minut,
I stunder, då vår själ med oro jagar
Hvarenda skugga ur sitt gömsel ut;
De äro mina, delar af mitt hjerta,
Ja, delar af mig sjelf, mitt eget jag,
Och, odlade af stundens fröjd och smärta,
De bära ännu barndomstidens drag.

På tidens elf vår lefnad sakta flyter,
Vi söfvas in af böljans stilla brus.
Men kanske snart en stormvåg vredgad ryter
Och slungar spånet emot strandens grus.
Hvad veta vi? När ödets nornor tvinna
På lifvets tråd, de tälja ej dess slut.
Låt dagen fly, låt åren snabbt förrinna,
En gång till sist ditt timglas runnit ut.
Jag vet det nog, hur snabbt vår lefnads skiften
I sorg och glädje växla med hvarann';
Men hvarför forska i den dunkla skriften,

Hvars lösning ingen dödlig ännu fann.
Nej, blicka upp emot den dag, som randas,
Hvars sol i öster redan höjer sig.
Du ser, hur skuggorna med dagrar blandas
Och breda sorg och glädje på din stig.
Det är dig nog, vänd blicken mot det svunna,
Emot den tid, som icke mera är;
Du åt din själ den glädjen bör förunna,
Att njuta af den skatt, som hjertat bär.

Vid Wiskans strand, beskuggad utaf alar,
Der svann den tid, som nu mig saknad ger,
Hvart enda träd om flydda stunder talar,
I hvarje blomma jag en frände ser.
Det tyckes mig, som himmel jag ej finner
Så blå, så hög, som öfver Wiskans dal,
Som ingen elf med sådant sorl förrinner,
Som Wiskan sorlar under björk och al.
Der möttes jag af själens första smärta,
Der byttes den mot stundens glädje bort,
Der slog så barnafriskt och varmt mitt hjerta,
Ej då jag tänkte denna tid var kort.
Och dock den var det: åren hastigt flydde,
Och andra känslor häfdes i mitt bröst,
Men illusionerna, som stundom grydde,
Förqväfdes snart utaf förnuftets röst.

Ack, det, som nu ger glädje åt mitt sinne,
Är vissna blommor ifrån lifvets vår.
Men mången gång de blomstra i mitt minne,
När bladen fuktas utaf känslans tår.

Den färg, med hvilken hjertat praktfullt skildrar
Vår sorg och glädje under svunnen dag,
Den är ej äkta; tidens hand förmildrar
Och bleker ut de fordom bjerta drag.
Och så de blekna för hvart år som svinner,
Mång' skugga öfver fordna dagar går,
Och aldrig mer man sedan återfinner
En sådan tid, som lifvets ljufva vår.

Hvarför sjunger jag?

Ej för den stora, vida verld
Jag sjunger liten sång.
Jag sjunger blott vid hemmets härd,
När dagen tycks mig lång,
Och sjunger då i aftonstund
För klara stjernor små,
Som fjerran uppå himlens rund
På skilda stigar gå.

Och frågar du mig så, hvarför
Jag alltid sjunga vill,
Ack, jo, jag sjunger blott därför
Att jag hört trastens drill,
Att jag hört vestanvindens sus
Uti mitt hemlands dal,
Och lyssnat till det dofva brus
Från liten rännil sval.

Jag sjunger blott därför, min vän,
Att det blir åter vår.
Du vet att jag har älskat den
I all min lefnads år;
Ty då jag tror mig lifvet se
Liksom en solljus dag,
Och hvarje liten blomma le
Af glädje såsom jag.

Nu är jag fjerran från den strand,
Der glädjens tid gled bort,
Och klagar kanske nog ibland
Att denna tid var kort.
Men här fins äfven himmel blå,
Och solens ljus dertill —
Jag tycker jag bör fröjdas då,
Och så jag äfven vill.

Du vet att glädjen vansklig är
Och sorgen är dess vän.
Om sorgens tur i dag det är,
De byta nog igen,
Och därför tag dem båda två
Med undergifvet sinn',
Ty du må ställa aldrig så:
Den ena är dock din.

Så fann jag lifvets vexelsång,
Och nöjs med ödets lott,
Och glädes öfver mången gång
Att jag det så förstått.
Han nalkas dock, om än fördröjd,
En qväll på solljus dag —
Och jag vill se min dag med fröjd
Och därför sjunger jag.

Julvisa.

En liten fågel i vintertid
Han satt i snöiga skogen
Och sjöng sin visa om julens frid,
Om ax och kärfve på logen.

Och furan lyssnar och granen med,
Ty fågeln sjunger för skogens träd.

Och drifvan tindrar i månens sken,
Och klockor ljuda i fjerran,
Och fågeln sjunger på snöig gren
En vacker lofsång till Herran.

Och furan lyssnar och granen med,
På liten fågel i skogens träd.

Små stjernor stråla på himlens rund
Och blinka vänligt mot jorden.
Och fågeln sjunger i aftonstund
Om vintertiden i Norden.

Och furan lyssnar och granen med,
Ty fågeln sjunger för skogens träd.

Fången på Sanct Helena.

Och solen sjönk vid horizontens rand,
Den glödde, glimmade, slog ut i lågor
Och spred sitt sken kring Sanct Helenas strand
Och purpurströdde oceanens vågor.

Allt var så tyst, blott hafvets dofva brus,
En vaggsång vid naturens dvala, hördes,
Och nattens fackla tände sina ljus,
Och lätta skyar öfver fästet fördes.

Der stod en ensam man vid öde strand.
Hans blick flög spanande mot dunkla fjerran
Och blixtrade så vildt i solens brand —
Hvem sökte han väl der? Kanhända Herran?
Han tänkte kanske, hur det fordom var,
Då djerft han krigets mörka åskor körde,
Då folken böjdes under hans standar,
Och Europa herrskarbuden hörde.
Då mot den trotsige med mäktig hand
Han krigets blodbestänkta stråle slungar,
Och grusar borgar, sköflar stad och land
Och med sin örnblick skrämde stolta kungar.
Men ödets herre såg ej till person,
Och han, som ville verldens land förena
Och utaf dem sig resa upp en tron,
En stackars fånge blef på Sanct Helena.

Nu talar han: — O, ödets Gud, mig säg:
Hvi slungar du ej denna ljusglob neder,
Att den må krossa jorden i sin väg
Och hämna människornas brutna eder!
När än jag stod uppå min lyckas höjd,

Man trohet svor uppå min skarpa klinga,
Men vid mitt fall, uti satanisk fröjd,
Man mig i stoftet med all makt vill tvinga;
Men hvarför klaga, så är världens gång,
Man jublar, när du höljer dig med ära,
Och vacklar du, man dig en jubelsång,
En ännu skönare, skall då förära.
O, huru lumpen är ej denna jord,
En samlingsplats för men'skors usla släkten,
Der de med falska miner slösa ord
På den, som bär den ståtligaste drägten!
Napoleon den store är ej mer,
Hans lefnads sol mot horisonten skrider,
Och snart en torkad mumie man ser,
Ett storhetsminne ifrån stora tider.
Kanhända, när ett sekel har förgått,
Man i historien skall mig förena
Med store män. Det är en ljufvig lott
För fångne kejsaren på Sanct Helena. —

En hastig hvirfvel på en trumma ljud:
Man fången kallade till nattens hvila . . .
Men nästa morgon såg man blott en död,
En furste, träffad utaf ödets bila.
Och solen höjde sig vid himlens rand,
Den glödde, glimmade, slog ut i lågor

Och spred sitt sken kring Sanct Helenas strand
Och purpurströdde oceanens vågor.

Minnet.

När forna tider sina runor tälja
Och dimomhöljda blicka ned till dig,
Och ibland dunkla tankar du vill välja,
Som tråda dansen uppå minnets stig,
Välj då de skönaste, som du kan finna,
Som ljuda högst och ädlast för din själ,
Och utaf dessa du en tråd kan tvinna,
Som trotsar tiden med dess ve och väl;
Den är en länk igenom alla skiften,
Från tidens början intill tidens slut,
Från lifvets morgon till den mörka griften
Sin ljusa strimma den se's breda ut.
Från minnets verld vi hemta dagens fröjder
Och ljuft vi slumra i dess lugna famn.
På tankens ljusa, solbelysta höjder
Den rest en vård med fantasiens namn.
Ty hvad är snille, hvad är sång och saga?

Ack, genljud blott från minnen i vår själ,
Så starkt de dallra, fastän stundom svaga,
Och trampade af glömskans hårda häl.
Men dystra kunna minnets sånger vara
Och kasta mörker uti hjertat in,
Men då står glömskan färdig att försvara
Och drifva sången ur det qvalda sinn'.
Ack, minnet lindrar mången sorg och smärta,
Och breder balsam öfver själens sår;
Det är en telning skön uti hvart hjerta,
Dess rosor blomma i en ständig vår.
Men om ditt lif med glädje ej framflutit,
Då kan ej minnet skänka fröjd åt dig,
Då hviskar det beständigt hvad du brutit,
Och hvad du felat på din lefnads stig.
Nej, lef ditt lif med tanken fäst på minnet,
Ty det skall tala till dig hvarje stund.
Det målar både hvitt och svart i sinnet,
Och sinnesfrid är denna målnings grund.
När så till sist din lefnads sol försvinner
Och lågan bleknar invid grafvens rand,
En sol, långt skönare, der borta brinner
I salighetens friduppfyllda land.

Ungdomshåg.

Jag drömde om lycka och glädje, jag,
Om rosor på stig.
Den drömmen var ljufvig som solljus dag,
Så tycktes det mig.
Och hoppet sig smög i mitt hjerta in,
Jag kände dess svallning i håg och sinn'.

Så modigt jag styrde min farkost fram
På glittrande våg,
Och stolt jag mig stälde i högrest stam
Och leende såg,
Hur blånande bölja helt sakta slog
I lekande yra mot guldsmidd bog.

Jag drömde om allt, som i lifvet fans
Af glädje och fröjd,
Och tankarne trådde en lustig dans
I svindlande höjd.
Med skimrande hopp jag mot fjerran såg —
För liten var jorden för sådan håg.

Men drömmen är flyktad, nu kämpar jag
Och andra med mig,
Den kampen, som gäller bröd för hvar dag,

Som flyr på vår stig . . .
Och stäfd är stormen i ungdomshåg;
Den somnade stilla på livvets våg.

Blomsterlif.

I ensam lund vid källans språng
En bleklagd lilja stod en gång.
De sorlande flöden
Förtälja dess öden,
Lyss, o tärna, till böljornas sång!

Ur svartan jord hon växte fram
Och stod så tyst och allvarsam,
Fast morgonen grydde
Och skuggorna flydde
För vestanvindarnes muntra glam.

En liten stråle smög sig då
Till blomman fram och talte så:
Du vänaste lilja
Säg, skulle du vilja
Blifva min brud i det höga blå?

Och rödt och hvitt på liljans blad
De vexla om, när så hon sad':
Du son af det höga
I strålande öga
Du läser svar på den bön, du bad.

Men solen tog sitt lån igen,
Liljan sörjde sin hjertevän.
För sorlande flöde
Hon sjöng om sitt öde,
Den sångens toner — de ljuda än.

De tälja dig, o men'skobarn,
Att hjertats glädje är ett flarn,
Som drifves för vinden,
Likt jagade hinden,
Som snärjes till sist i jägar'ns garn.

Tro ej alltid den stråle klar,
Som kärlek till ditt hjerta bar,
Den söker dig blända
Och då det kan hända
Din sinnesfrid ej mer finnes kvar.

Då kanske du som liljan står
Vid källans brädd, med sorgens tår
I glänsande öga,

Och ser mot det höga
Och söker finna din lyckas spår.

Fallna blad.

När nordan kommer med höstens bud
Och härjar grönskande sommarskrud,
Med bruten stängel hvar blomma står
Och bladen falla i vindens spår.

Och bladen falla från lummig gren,
Och vissna bort uti solens sken,
Som nu sitt bleknande skimmer strör
På bruten lilja, på ros, som dör.

Och vinden sjunger all dagen lång
I nakna grenar sin dystra sång,
Och rycker sedan, demoniskt glad,
I dansens ringar de fallna blad.

Och skuggor smyga i aftonstund,
Som sprida mörker i enslig lund,
Der hvarje träd som ett minne står —
Ett sorgligt sådant från svunnen vår.

Men hvarför qvada om mörka dar,
När sjelf jag mörker i hjertat har!
Nej, hellre tälja en saga då,
Hur glädjens ständer så snart förgå.

Det fans en tid, det är länge se'n,
Då ögat återgaf glädjens sken,
Hvars rika källa, så ljus och varm,
Sin boning tog i min egen barm.

Och uti hjertat, der grodde fram
Mång' ljuffig blomma, hvars veka stam,
Med späda, grönskande blad beprydd,
I moderskärleken fann sitt skydd.

Ej sorg i tårarne bodde då,
Och föll der dagg öfver blommor små,
I hvarje perla, som glänste klar,
En solens stråle förborgad var.

Så svunno åren med tidens flykt,
Och hjertat ur sina drömmar ryckt
Af andra känslor begynte slå,
Och fröjd och vemod jag fann der då.

I skogens skygd under sommardar
Ett namn jag ofta i barken skar.
Och fantasien i ungdomshåg
En vacker hägring för ögat såg.

Men åren gingo — i trädets famn
Jag fann ej längre det skurna namn;
En ann' det skar i sitt hjerta in,
Min vackra hägring den var ej min.

Då föll den första, den klara tår,
Som sorgen faller i glädjens spår.
Och lätt du nog kan förstå, min vän,
Att solens stråle ej fans i den.

Se'n dess med undran jag sett mig om,
Ty glädjen mera ej återkom:
Jag väntat länge, jag väntar än,
Men aldrig kommer den mer igen.

Så händer ofta bland men'skors barn,
Ty jordens glädje, den är ett flarn,
Som flyter öfverst på tidens elf
Och der förbleknar utaf sig sjelf.

När vår det ännu i hjertat är,
Dess värme blomman sitt lif beskär,
Men snart du ser, hur i tårars bad
De flyta sorgligt, de fallna blad.

Så sjunger glädjen sin svanesång
Och sjunger om den så mången gång,

Och sorgen lyssnar med andakt på
Dess sista döende toner då.

Och vågen splittras vid öde strand,
Och solen sjunker i qvällens brand,
Du slumrar in och du slutar glad
Ditt långa qväde om fallna blad.

Fordom.

Ensam satt jag mången gång
I min hembygds sköna dalar,
Skuggad utaf strandens alar,
Lyssnande till böljans sång;
Och uti dess djupa blå
Såg jag lifvets dunkla öden,
Vexlande som vattnets flöden,
Lika svåra att förstå.

Glädjen var min hjertevän
Och slog knopp som ros om våren,
Stundom vattnad utaf tåren,
Log så varmt igenom den.

Ack, min tanke skydde då
Att bland lifvets sorger dröja.
Verklighetens mörka slöja
Fick för ögat orörd stå.

Som en dröm, så tycktes mig,
Dagarne och åren svunno,
Månget törne dock de humno
Strö bland rosor på min stig.
O, jag minnes denna tid,
Då jag stundens glädje trodde,
Och i ögats ljus det bodde
Värme, ljus och sinnesfrid.

Tunga dagdroppar.

Jag en solljus dag
Hörde lärkans slag,
Såg naturen i sin sköna fägring,
Och jag gret en tår
Öfver lifvets vår —
Den var blott för mig en vacker hägring.

Ty, när sorgen kom
Vände glädjen om
Och det blef så tungt uti mitt sinne.
Kärlek, hopp och tro
Ej i stilla ro,
Såsom fordom bygga bo derinne.

Hjertat fick en vän!
Vännen gick igen,
Derför är det nu så tomt och öde,
Men hvad gör väl det,
Blott ej hon det vet
Och kan se mitt ögas varma flöde.

Nej, jag sörja vill,
Men så tyst och still,
Ej för någon tala om min saga.
Sorgen nog ändå
Helsar ofta på . . .
Sångarfogeln han får aldrig klaga.

Han skall qvittra gladt
Både dag och natt,
Glädja andra med sitt brustna hjerta,
Men i hemlighet,
När ej någon vet,
Får han sjunga om sin sorg och smärta.

Nej, nu tystnar jag.
Lyrans matta slag
Jag från hjertats icke mer kan skilja.
Solens glöd jag såg
Djupt i vestanvåg . . .
Månen skiner på en bruten lilja.

Martin Luther.

Af andligt mörker Europa höljdes
Och falska läror spredos vidt omkring,
Och påfvestolens dunkla irrsken följdes,
Men visshet saknades i högre ting.

Förslöad men'skoanden fast låg fången
Uti katolska kyrkans hårda band;
Förgäfves gick ur folkens leder mången,
Som djerfdes lifva tankens matta brand.

Oskadliggjorda utaf påfvens spira,
De brändes uppå fanatismens bål,
Och presten så fick nya segrar fira,
«Med Gudi vunna genom eld och stål».

Då föll en ljusning öfver mörka trakter
Och kyrkan skuggrädd darrade dervid:
En åder sprungen utur djupa schakter
Stod Martin Luther emot vantrons tid.

En ringa man så väl till sätt som seder,
Men stor i allt, hvad han har lärt och sagt,
Han störtade det murkna stängsel neder,
Som men'skan mellan Gud och men'ska lagt.

Han var en man med tankens ljusa snille,
Med barnets enfald i sin djupa själ,
Med viljekraft han gjorde, hvad han ville,
Och hvad ville, det var men'skors väl.

Han upplät bibeln med dess helga lära,
Att fritt få forskas utaf en och hvar,
Och lärde men'skorna att Gudi ära,
Att honom älska som sin rätte far.

Mot påfvestolen och mot dess prelater
Han sanning slungade, från rädsla fri,
Och sanning spreds kring Europas stater
Och blottade allt prestligt hyckleri.

Hans namn, det lefver ibland stora minnen
Och blifver vördadt genom seklers lopp,
Hans verk, det stiftar frid i men'skosinnen
Och leder dem mot himlens klarhet opp.

Historien hans ljusa bragder täljer;
De stått der nu i fyra hundra år.
Och om ibland dess stora män man väljer,
Nog *Martin Luther* bland de främsta står.

Vinterfantasi.

Nu sjunker solen i vinterqväll
Och purpurströr hvarje drifva,
Och glädjen gästar i ensligt tjäll,
Ty julehelg det skall blifva.
Men långt der borta vid skogens bryn
Ett kors ur drifvan sig höjer,
Det blickar hän emot rosenskyn,
Der sista solstrålen dröjer.
Ack, ofta höjdes mot korsets famn
Ett öga, fylldt utaf tårar . . .
Men vintern flyr med sin bleka hamn
Och följs af soliga vårar.

Lefvande blommor.

I blomsterverlden, såsom här, det finnes lif
och död:

Förgänglig är ju liljans snö och rosens varma
glöd.

Den blomma, som i dag så skön mot solens
strålar ler,

När nästa morgons sol går opp, kan hända
fins ej mer.

Men trenne blommor vet jag dock, för dem
fins ingen höst,

Och Gud har sjelf planterat dem uti vårt
 eget bröst;

De skola aldrig vissna bort, i evig prakt de
gro,

Och deras namn du känner nog: Kärlek och
Hopp och Tro.

Men Kärleken är störst bland dem, så sade
en gång Han,

Som blott för kärleken till oss sin död på
korset fann.

O, se på modersögats blick, när det sin älsk-
ling ser:

En verld af himmelsk kärlek der emot den
lilla ler.

Och Tron och Hoppet, systrar två, de följa
med hvarann'.

Hur ljuft är ej i nödens stund, när dock man
hoppas kan!

Hur ljuft är ej, när kommen är vår lefnads
sista tid,

Att uti tron på himmelsk frid få slumra in
i frid.

Sippan.

Jag såg en gång uti en lund en liten sippa
stod,

Skön, fastän blyg, hos henne fans ej något
öfvermod,

Och rundt kring henne solen nedgjöt ström-
mar utaf ljus,

En helsning ljuf hvar stråle var ifrån Allfa-
ders hus.

Men hösten kom och vinden tog den lilla
sippan bort.

Dess lefnad, uppå fågring rik, jag tyckte nog
var kort.

Men höstens vind och vinterns snö till roten
icke når,

Och jag och sippan träffas nog, jag tror, till
nästa vår.

Och efter vinter blef det vår och sippan kom
med den,

Der stod hon blå som himlens rund, den lilla
älsklingen.

O, gode Gud, jag tackar dig, ty du gaf blom-
man lif!

Nu blomstrar hon så skön som förr, mitt lilla
väna vif.

Men om en tid, då bryter jag din veka stän-
gel af:

Till nästa höst i jordens mull du ej skall få
din graf.

Nej, vid mitt varma hjerta då du hvila skall
i ro

Och höra, hur det hviskas der om kärlek,
hopp och tro.

Ja, nu farväl till nästa gång, då hämtar jag
dig bort,
Du kanske tycker det är hårdt att lifvet är
så kort;
Men sedan skall du slumra ljuft vid mina
kyssars glöd . . .
O, lilla sköna blomma du, hur härlig blir
din död.

Drömmen.

Det var natt. De resliga furorna föreföllo i den tätta dimman som höga kämpagestalter, väldiga gengångare från forna tider. Ej ett ljud störde nejdens stillhet. Månen skred glänsande fram på sin tysta bana, och det sjunkande töcknet bildade, belyst af dess strålar, underliga konturer, hvilka som lätta vårskyar sväfvade öfver träskets dystert lugna yta. Jag hvilade på den fuktiga marken, med hufvudet stödt emot en gräsbevuxen liten tufva, afvaktande någon af dessa sällsamma, små tilldragelser, för

hvilka fantasien under nattens timmar är så tillgänglig. Syrsans entoniga surrande ljud i mina öron. Föremålen blefvo allt otydligare, och hufvudet föll sakta ned mot bröstet. Jag slumrade. En verld af ljus strålade för mitt inre. Jag kände mig lyftad högt öfver jorden och fick från en af himmelens stjernor blicka ut i den omätliga verldsrymden. Jag såg mig omgifven af luftiga väsen, hvilka smekte mitt öra med sina milda, vibrerande stämmor. De kallade sig tankar, och buren på deras silfverglänsande vingar ilade jag från den första stjernan öfver till alla dess strålände syskon. Hän gick färden med svindlande fart. Framför mig sväfvade en gestalt med en klart flammande fackla. Hans namn var snillet, och djerft flög han fram mot okända mål. Jag sökte verldsalltets herrskare, människornas Gud. Ett dallrande skimmer syntes framför mig, det blef allt ljusare och ljusare. Vi nalkades andeverldens boningar. Till Gud! Till Gud! jublade jag berusad af fröjd. Jag skulle utforska hvad som under årtusenden trotsat det menckliga snillet. Jag sam i ett glänsande ljushaf. Till Gud! jublade jag allt högre. Till Gud! återljöd det doft från fjerran rymder. Då stod en hög gestalt i min väg.

Ett himmelskt lugn hvilade öfver dess fria panna. Det var en af herrskarens bevingade budbärare. Han höjde sin hand emot mig, och tillintetgjord sjönk jag djupt, djupt, men jag var ej ensam. Med mig följde mot jorden tankarne i ett oredigt virrvarr, och främst bland dem snillet med sin brutna fackla. Till jorden! Till jorden! ljöd det hånande ur rymden. En engel förföljde mig med ett skarpt bitande gissel. Hans namn var sanning. En outlidlig tyngd lägrade sig öfver min själ. Jag vaknade. — Dimman flyktade i lätta ringlar för solens värmande strålar. Jag såg mig förundrad omkring och upptäckte vid min sida en liten blyg «Förgät-mig-ej». Då tindrade tårar i mina ögon. Jag bröt blomman och lade henne vid mitt bröst. Hon var ju en skapelse af Gud.

Rosenskyar.

Den skimrade, glänste och sedan
Den lysande bubblan försvann.

Förundrad jag hviskade: redan?
Att se, men ej taga jag hann.
Och hjertat blef vekt uti barndomens år:
Jag gret öfver bubblan en saknadens tår.

Som yngling en känsla sig tände
Så varm i mitt stormande bröst,
Hur vek jag till sinnes mig käude,
Hur ljuf var ej kärlekens röst.
Jag höjde mitt öga, och blicken den log,
Jag kysste ett namn i den susande skog.

Hur glad jag den stunden mig kände!
Men snart föllo rosorna bort
Och tårar i ögonen brände,
Ty drömmen, jag drömde, var kort.
Jag somnade stilla på tufvan i skog,
Och, vaknande åter, mot lifvet jag log.

Red Rivers saga.

Drömmande, med pannan sänkt i handen,
En yngling satt vid Red Rivers strand.

Hans tankar voro i Nordanlanden,
Der fjellen purpras vid norrskens brand.
Han var så dyster och mörk i håg,
Hans blick var fäst på Red Rivers våg.

Han höjde sakta den bleka pannan,
Och kinden sköljdes af tår på tår.
Han osedd var utaf någon annan,
Men Gud må veta hans stund var svår.
Han var en främling från Sveriges land,
Som ensam satt vid Red Rivers strand.

Hans hem det stod uti höga Norden,
Der furan vaggar för vindens sus.
Han flydde bort ifrån fosterjorden,
Från skogens blommor, från bäckars brus;
Han öfvergaf detta sköna land,
Blott för att dö på Red Rivers strand.

Red River brusar, som förr, så yster
Och slungar vågor mot klippig strand.
Men om ibland det så henne lyster
Hon täljer sagor från fjerran land
Om denne främling, så mörk i håg,
Som fick en graf i Red Rivers våg.

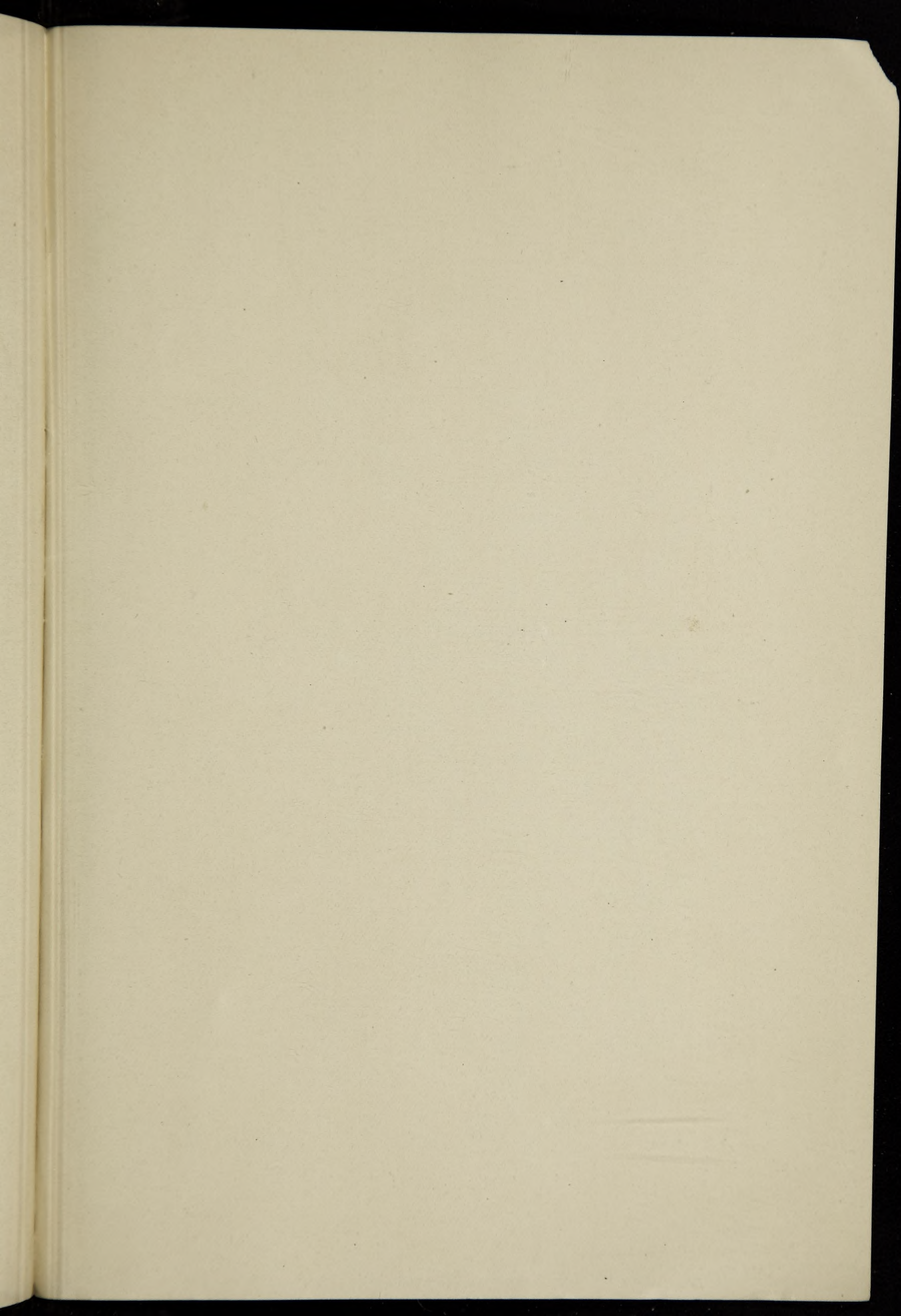
Månsken och dimma.

Långt borta vid skogens bryn stod en ensam blomma. Hon var ju ett Nordens barn. De späda, hvita bladen darrade under aftonvindens kalla kyssar. Kring henne stodo små Linnæor, hvilka nickade så deltagande mot den ensamme främlingen. Det blef tyst i den mörka skogen. Skuggorna föllo så långa och djupa emellan trädens höga stammar. En andehviskning susade öfver berg och dalar. Det var naturens aftonbön. Några månstrålar dansa yra omkring på sjöns små glittrande vågor. Luftiga töckengestalter sväfva sakta fram hän emot skogen. Var det elfvor små? Var det dimma? Hvad vet jag. Der dansar ett blåaktigt skimrande sken fram mellan träden. Det är en lyktgubbe, som bjuder elfvor och blommor på soiré. Man undfägnar med månsken och dimma. Linnæorna pryda sina doftande kalkar med tindrande dagdroppar, och elfvorna uppträda i lätta balklädningar, väfda af ljus och fantasi. I den lilla främmande blommans späda blad dallrade en stor tår. Kanske det ej var dagdroppar? Kanhända. Alla sågo un-

drande på den okända. Ej en hviskning hördes. Då sväfvade elfdrottningen fram. Hon lutade sig ned och kysste den bleka blomman med mildt behag. «Du, lilla ljusalf, tälj din saga», sade drottningen. «En saga», hviskade elfvor och blommor. «En saga», hviskade lyktgubbarne och slöto en lysande krets kring sina nattliga gäster. Blomman talade: «En varmare sol än denna såg mig spira upp ur jordens sköt. En blåare himmel hörde min jublande vårsång. En dag såg jag så en söderns dotter och en nordens son. De vandrade hand i hand bland jordens doftande barn. Ögonen strålade så underbart. De talade om hvad människorna kalla kärlek. De talade om skilsmessa och fjerran länder. De talade om återseende och lycka. Ljuset skymdes af tårar. Flickan böjde sig ned och bröt min veka stängel. Jag hvilade vid ynglingens hjerta, der kändes varmare än under söderns sol. Åren gingo. Skuggor och dagnar vexla med hvarann'. Jag fördes upp till nordens. På denna plats tryckte ynglingen mig mot sina varma läppar. Några frön föllo till jorden ur min vissnade kalk. Jag började ett nytt lif i mig sjelf». Sagan är slut. Det var ju endast månsken och dimma. Det

susar uti blad och gren. Det är nordan. Stjernorna leka kurra-gömma bakom mörkgrå moln. Elfvor och lyktgubbar smyga bort, knotande öfver den störande vinden. Blommorna sluta sina kalkar och slumra. Kanske den sista sömnen? Fråga Gud. Dagen gryr. Solstrålarne smyga tysta fram mellan träden. De dansa kring en liten tufva, der några blommor ligga vissnade mot jorden. De logo så vemodfullt, dessa solstrålar; de hviskade om . . . ja, hvad vet jag . . . kanske om månsken och dimma. Sådana små lustiga solstrålar.

Pris: 1: 50.